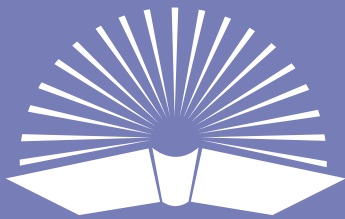




myShliach
מהלקה לדוברי עברית



חברותא

חומר לימוד שבועי



פרשת
אמור

myshliach.net

אמור

לקו"ש חלק א' ע' 254 ואילך
מתורגם ללה"ק

מלמעלה – לא שינה אותם הגילוי בבחינה פנימית, שכן לא היו "כלים" לכך, ורק מפני גילוי האור נמשכו לאלקות.

כן מובן שגילוי האור השפיע רק על הנפש האלקית המהווה כלי לקליטת אלקות, אבל לא על הנפש הבהמית. – כלומר, בשעת יציאת מצרים לא השתחררו עדיין מן הרע שבקרבתם, משום שהנפש הבהמית נשארה קיימת בתקפה.

כך מסביר, הרי, אדמו"ר הזקן²¹ את הכתוב: "כי ברח העם", שכן לא מובן, לכאורה, שהרי לו היה מצטוה פרעה לשחררם לעולם – היה נאלץ לעשות זאת, ולשם מה, איפוא, היה צורך בבריחה? ואדמו"ר הזקן מסביר כי בשעת יציאת מצרים היה הרע בבני ישראל בתקפו, והיה הכרח לברוח.

י. לפי זה מובן הביטוי "משכני", על כל הדיוקים המנויים:

(א) לשון משיכה, קנין באמצעות משיכה אינו דומה לקנין באמצעות

ח. שלושת הענינים האמורים רמוזים גם בפסוק: "משכני, אחריו נרוצה, הביאני המלך חדריו". "משכני" – מוסב לזמן יציאת מצרים, "אחריו נרוצה" – לזמן ספירת העומר, ו"הביאני המלך חדריו" – למתן תורה.

הסבר הדברים: ההבדל בין "משכני" לבין "נרוצה" הוא במספר פרטים: (א) הבדל בין משיכה לריצה, (ב) "משכני" הוא בקשת כנסת ישראל מן הקב"ה: "משכני" אתה, מלמעלה, ואילו: "אחריו נרוצה" – מעצמנו, ממטה למעלה, (ג) "משכני" בלשון יחיד ו"נרוצה" בלשון רבים.

ט. בשעת יציאת מצרים היו בני ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, ולא היוו "כלים" לאלקות, "ואת ערום ועריה", אלא ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא" בכבודו ובעצמו וחילץ אותם ממצרים.

מאחר שהדבר לא בא משום "עבודתם", כי אם משום גילוי אור

באדם עצמו: אין לרצון הנפש האלקית תוקף כה חזק כשל רצון הנפש הבהמית. כשהנפש האלקית משפיעה, איפוא, על הנפש הבהמית שרצונה – שהוא בתוקף – יהיה לאלקות, מתעורר גם בנפש האלקית רצון תקיף לאלקות.

לפי זה יובן גם מדוע באה מנחת העומר משעורים, מאכל בהמה, שכן תוכנו של ה"עומר" הוא "בירור" הנפש הבהמית.

יב. הדרך ל"בירור" המדות היא – ע"י התבוננות. כשאדם מתבונן באלקות הריהו מתעורר באהבת ויראת ה'.

בראשית ה"עבודה", כשאדם שקוע בשערי טומאה, כלומר: כשהוא עדיין מסוגל לעשות דבר איסור, רחמנא ליצולן, אין פנאי להתבוננות, ואז הכרחית תופעה של "ברח העם", כפיה עצמית ובריחה מן הרע. אבל לאחר שיצא מ"מצרים", ערות הארץ, ואין לו כבר כל קשר לתאות איסור, כשעליו לכפות עצמו רק ביחס לתאות היתר – מגיע זמנה של התבוננות, לשם "אתהפכא" הפיכת ושינוי ה"מדות" באופן פנימי.

יג. לפי האמור יובן הביטוי "נרוצה", על הדיוקים המנויים בו:

(א) ריצה ולא הליכה. רצונות הנפש הבהמית פועלים הרי בתוקף ובמורצה,

"חזקה". ב"קנין" משיכה אין האדם עושה דבר בעצם החפץ, כי החפץ נשאר כמתחלה, אלא שהוא עובר מרשות המוכר לרשות הקונה. כך גם בשעת יציאת מצרים לא נעשה עדיין שינוי בפנימיותם של בני ישראל, אלא שהם עברו ממצרים ערות הארץ אל רשות הקדושה.

(ב) ביטוי המורה על פעולה מלמעלה – שכן לא היתה מצד בני ישראל כל "עבודה".

(ג) בלשון יחיד – משום שגילוי האור הקיף רק את הנפש האלקית, ולא את הנפש הבהמית.

יא. המטרה היא, הרי, שהנפש האלקית "תברר" את הנפש הבהמית. אם משום הנפש האלקית עצמה – היתה הנשמה יכולה להשאר למעלה, שכן היא עצמה "אינה צריכה תיקון כלל" ותכלית ירידתה למטה היא "בירור" הנפש הבהמית²², ככתוב: "בכל לבבך", כדרשת רז"ל, "בשני יצרך"²³, ומתוך כך שהנפש האלקית "מבררת" את הנפש הבהמית – מתעלה גם הנפש האלקית בכחה של הנפש הבהמית, ככתוב: "ורב תבואות בכח שור"²⁴.

ההבדל בין אדם לבהמה הוא: רצונו ורגשותיו של אדם, מאחר שהוא בעל שכל, אינם בתוקף רב, כי הם מבוקרים ע"י השכל. לעומת זה בבהמה כל "רצונותיה" הם בתוקף גדול, כך גם

בתחלת ה"עבודה", כאשר הרע הוא בתקפו, הכרח לסלק את השכל, "חכמים המה להרע"²⁶. בעת ספירת העומר, כשהאדם בעיצומה של ה"עבודה" – הוא מסוגל לסבול את השכל, ואין הכרח להיות "חכמים המה להרע"²⁷. אך לאחר ספירת העומר "מתברר" כל הרע, עד שהאדם הוא בהתבטלות במציאות, כשכל מציאותו היא אלקות – אז מצוה דוקא בחמץ. שכן השכל והטעם והדעת מהווים כלי לאלקות.

טו. רז"ל אומרים²⁸: בכל דור ודור ובכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו יצא היום ממצרים. חובה בכל יום לחוש את חוית יציאת מצרים. לפיכך קיימים שלשת החלקים האמורים של יציאת מצרים גם בעבודתו הנפשית של האדם בכל יום. התחלת עבודת היום היא: "מודה אני" כו', "הודו להוי'", בחינת הודאה. אין אז מקום לתבונה ורגש, כי אם להודעה והתמסרות כללית לאלקות. דוגמת ה"עבודה" של תחלת יציאת מצרים, חדש ניסן.

אחר כך באה ה"עבודה" שבפסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע, וקריאת שמע, שהיא עבודה של התבוננות (ואפילו בפסוק ראשון של ק"ש: שמע – הבנה והשגה), והפיכת ה"מדות" עד להגיע לדרגות העליונות באהבת הוי',

כאמור, ואם כן, כשבאמצעות עבודת האדם הוא מביא לידי כך שגם הנפש הבהמית רוצה באלקות, הרי רצונה לאלקות חזק יותר מרצונה של הנפש האלקית.

(ב) ממטה למעלה. הרי הדבר בא ע"י "עבודה".

(ג) בלשון רבים, שכן העבודה אינה רק בנפש האלקית, כי אם גם בנפש הבהמית.

– הריצה היא של שתיהן, גם של הנפש האלקית, כמוסבר לעיל שלמרות שהנפש האלקית עצמה היא במדה והגבלה, הרי כתוצאה מכך שהנפש הבהמית נמצאת ב"מרוצה" לאלקות מתעורר דבר זה גם בנפש האלקית, וזו היא ההתעלות, הנוצרת בנפש האלקית.

יד. לאחר ה"עבודה" של ספירת העומר בא הגילוי של מתן תורה, ובשעת מתן תורה היתה התבטלות במציאות. תוכנו של "בירור המידות" אינו התבטלות במציאות, שכן מאחר והדבר בא ע"י שכל והתבוננות – נשאר האדם קיים במציאותו. ברם, בשעת מתן תורה – "על כל דיבור ודיבור פרוחה נשמתם"²⁵.

לפי זה יובן מדוע מותר החמץ בכל השנה, עד שבחג השבועות נעשית בו מצוה, למרות שבחג הפסח אסור הדבר.

הרע – כך, וכל שכן, בספירת העומר, כשיש צורך בהפיכת הנפש הבהמית עצמה, ודאי שיש להזדקק לכוח עליון ביותר, שיהא מסוגל לנחות למטה ולהשפיע על הרע.

ולפיכך נאמר "ממחרת השבת": שבת היא הדרגה העילאית ביותר של זמן, אבל היא עדיין בכלל זמן, בכלל "שבעת ימי ההיקף"³². בתוך שבעת ימי ההיקף גופם – היא הדרגה העליונה, וכמאמר רז"ל³³ על הפסוק "ויכולו אלקים ביום השביעי": "מה היה העולם חסר? – מנוחה, באה שבת – באה מנוחה", מנוחת השבת היא דבר הקשור לעולמות. "ממחרת השבת" היא דרגא הנעלית משבת, האור שלמעלה מן ההשתלשלות.

וזה המובן של "וספרתם לכם ממחרת השבת": כדי שיהיה "וספרתם לכם", לקיחת מ"ט הימים, ה"מדות" של הנפש הבהמית, ובירורם וזיכוכם ("וספרתם" – מלשון: ספירות, בהירות³⁴) – יש הכרח ב"מחרת השבת", למעלה מהשתלשלות.

(מלוקט מד"ה וספרתם תשי"א,

להבין ענין מתן תורה תשי"ג)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

"בכל לבבך", "בכל נפשך" עד "בכל מאדך". דוגמת העבודה של חדש אייר, כולו – ספירת העומר.

אלא שכל זה הוא כשהאדם עדיין במציאותו, ואילו לאחר מכן הריהו מגיע ל"שמונה עשרה", "כעבדא קמי מאריה"²⁹, התבטלות במציאות, עד שאינו מסוגל לדבר אלא: "אד' שפתי תפתח", כעונה אחר הקורא, דוגמת העבודה של חדש סיון.

טז. לפי זה יובן גם הנאמר "ממחרת השבת", ולא: "ממחרת הפסח".

כדי שתהא אפשרות "לברר" גם את הנפש הבהמית, יש להזדקק לכח עליון ביותר, כמאמר³⁰: "כל הגבוה גבוה ביותר – יורד למטה מטה יותר".

כשם שביציאת מצרים, מאחר שהיו בני ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, היתה הכרחית התגלותו בכבודו ובעצמו, ורק הוא ית' היה יכול לחלצם משם, כמוסבר בכתבי האריז"ל³¹, שמלאך או שרף וכו' – לא זו בלבד שלא היו מוציאים מישהו משם, אלא שאף היו נטמעים הם עצמם שם – והרי שם לא היתה אלא יציאה מן

אמור

מתורגם ללה"ק

מספר במדרש על אחד מתלמידיו של רבי שמעון ברי-יוחאי שנסע לארץ אחרת, ונעשה עשיר גדול. כאשר חזר התלמיד העשיר, הבחין רשב"י בתלמידיו האחרים חלישות-הדעת. הוליקם רשב"י לבקעה במירון, ואמר: "בקעה, בקעה, התמלאי דינרי זהבו". כשהתמלאה הבקעה דינרי זהב, אמר רשב"י לתלמידיו, שכל אחד מהם יכול לטל לעצמו כמה שהוא צריך, אך עליהם לדעת שזהו חלקם לעתיד לבוא! משכו התלמידים את ידיהם ולא נטלו את הדינרים.

התורה "עץ חיים היא למחויקים בה... בשמאלה עשר וכבוד". כאשר בני-ישראל הולכים בדרך התורה ומקימים את מצוותיה, "אם בחקותי תלכו", הרי "ונתתי גשמיכם בעתם". זה היה המצב בזמן שבית-המקדש היה קיים, היהודים שמרו את התורה וראו ברכה בגשמיות. זה גם היה המצב לעתיד לבוא, בזמן הגאולה.

רשב"י היה בדרגה רוחנית גבוהה ונפלאה. בדרגתו הנעלית הוא לא חש כלל בגלות. בעבורו לא היה חרבן. הוא יכול היה, בכוח התורה, להמשיך דינרי זהב בגשמיות, כפי שיהיה לעתיד לבוא, שבכוח התורה ובזכותה ימשך שפע של גשמיות. גדלתו של רשב"י אינה מתבטאת בכך שהמשיך דינרי זהב לעצמו או לדומים לו, שכמוהו, לא חשו בגלות כלל; אלא גדלתו היא שעשה כן גם לתלמידיו, שלפי מדרגתם הרוחנית, היו במצב של גלות. וכפי שאנו רואים שהם היו מטרדים מענינים גשמיים, והיתה להם חלשת-הדעת בראותם את חברם העשיר. מצב כזה אינו מתאים כלל לימות הגאולה.

כשם שרשב"י גלה את פנימיות התורה – שהיא מעין לעתיד לבוא – לכל העולם; כך המשיך על-ידי פנימיות התורה המשכות גשמיות בגלוי ולכלם. העבודה שהספור

התרחש בבקעה דוקא, מקום נמוך, המסמלת דרגה גתותה, ממחיש שגם בדרגות נמוכות נתן להמשיך הנהגה באפן של לעתיד לבוא.



מספר על רבי שמעון בן-חלפתא (אמורא בתקופה שאחרי רשב"י) שהיה עני מרוד. עד כדי כך היה עני שלא היה לו כסף עבור הוצאות שבת וחסג. התפלל רבי שמעון על כך, ומלמעלה נתנו לו אבן טובה. מכר רבי שמעון את האבן הטובה, ובכסף שקבל עבורה קנה את צרכי השבת וחסג. כאשר ראתה זאת אשתו, שאלה על כך, וספר לה רבי שמעון את כל ספור המעשה. אמרה האשה שהיא אינה מסכימה לכך. היא אמרה: לעתיד לבוא יהא שלחנך חסר ושלחן חברך מלא.

הלך רבי שמעון לשדה, התפלל, והכסף נלקח ממנו בחזרה. על כך אמרו רבותינו: הנס השני (שהכסף נלקח חזרה לשמים) היה גדול מן הראשון (האבן, שירדה מלמעלה). מדוע? – כיון שפן השמים נותנים אף לא נוטלים. גם אצל רשב"י התרחש נס דומה לנס של רבי שמעון בן-חלפתא. גם אצלו ברור שדינרי הזהב נלקחו חזרה, שהרי תלמידי רשב"י לא נטלו אותם, ואיש לא מצאם בבקעת מירון בשנים המאחרות יותר. אולם, אצל רשב"י נס זה אפלו לא מזכר. גם כאשר נמנים הנסים המעידים על גדלתו של רשב"י לא נמנה נס זה, המכנה בדברי חז"ל "נס גדול מן הראשון".

הסבה לכך היא – תורת המטבעות אינה ענינו של רשב"י. ענינו של רשב"י היה להמשיך למטה בעולם – על ידי פנימיות התורה – את אפן ההנהגה שלעתיד לבוא. בכל שנה ביום ל"ג בעמר מאיר ענינו של רשב"י ומאירה התנהגה של לעתיד לבוא, שרשב"י החדירה בפנימיות התורה, שהתגלתה בהבנה ובהשגה בתורת חסידות תב"ד

– במיתד בדורנו, דורו של משיח, שיהיה כמו בדורו של רשב"י –
ימשכו כל ההמשכות גם בגשמיות, בטוב הנראה והנגלה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק א, עמ' 287-290)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!



הפסוק אומר: "משכני אחריו, נרוצה, הביאני המלך חדריו". ואם להסביר את הפסוק בקשר עם המלך. בהתחלה המלך בעצמו מושך אותך, לאחר מכן אתה כבר מתעורר ורץ אליו בעצמך - שזה כבר "נרוצה", וכשזה קורה אזי אתה זוכה להיכנס לקיטונו הפנימי של המלך - "הביאני המלך חדריו". רבותינו זיכרונם לברכה מסבירים ש"משכני אחריו" נסוב על זמן יציאת מצרים (חג הפסח), "נרוצה" הולך על זמן ספירת העומר ו"הביאני המלך חדריו" זה כבר בעת מתן תורה שמגיע בסיום ספירת העומר.

התמיהה:

וננסה להבין, מדוע בזמן יציאת מצרים המצב הוא רק של "משכני", היינו שהמלך צריך למשוך אותנו ובספירת העומר יש כבר "נרוצה" עד למתן תורה. במה זה בפועל מתבטא.

הפתרון:

בזמן יציאת מצרים היו בני ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, ועד כדי כך שידוע, שבאם היו נשארים שם עוד רגע קט - כבר לא ניתן היה לגאול אותם יותר. זו הסיבה שהיציאה ממצרים הייתה בחיפזון ובמהירות גדולה. "משכני". הקדוש ברוך היה צריך למשוך, מבלי שבני ישראל יעשו משהו מצדם. כמו כן (ובגלל זה) הפעולה השפיעה רק באופן חיצוני. לאחר מכן כבר הגיע השלב של הספירה לקראת מתן תורה. באותה תקופה, אחרי שכבר יצאו ממצרים, החל הקשר לקדוש ברוך הוא כבר להשפיע יותר על כוחות הנפש הפנימיים, שבעת המידות כפול שבעה שבועות ולכן אז כבר הגיע למצב של "נרוצה". השיא אולם התרחש בעת מתן תורה, אז הפך כבר גופם עצמו לכלי לקדוש ברוך הוא בבחינת "הביאני המלך חדריו".



השהות בו. כל קומה חולקה לחדרים ובכל חדר כלי נגינה מסוג שונה, פסנתרים מכל הסוגים, מנדולינות, גיטרות, כינורות, חלילים, נבל ותופים... והכל מכל כלי. "זה נקרא דיג' ריגו" הרימה רבקי כלי מאורך, "וזה קלימבה" צחקה רחלי למראה כלי אחר. "מותר גם לנסות לנגן?" הילדים נשפו ונהנו להפיק צלילים שונים, כשלתע-- "אויי איך שכחנו?" נזעקה פתאום רחלי ושמטה כלי גדול מידה, למזלם, הרצפה הייתה מכוסה שטיחים כך שלכלי לא נגרם כל נזק. "ספירת העומר!!" אסור לשמוע מוזיקה! ובמיוחד לא מכלים אמיתיים שאנשים עומדים ומנגנים לידינו בחי" הסבירה רחלי. "בואו נצא מכאן מהר ובפעם אחרת אחרי שבועות נחזור לביקור ארוך יותר" הציעה לאחיה והם כולם יצאו מהבניין. בערב לפני שהלכו לישון, שמעו הילדים שאמא הדליקה ניגון שקט ורגוע ברקע, ניגון געגועים ודבקות. כמו שהם הולכים לישון כל יום, הניגון מרדים אותם. "רגע אני לא מבין" קם שמוליק ממיטתו, "מותר או אסור לשמוע מוזיקה בספירת העומר? איך אמא הדליקה

"בואו בואו תראו זה כאן" משך אותם שמוליק אחריו, "הנה אנחנו מתקרבים ממש.. אתם שומעים כבר את הצלילים?" משך את אחיותיו אחריו, רבקי ורחלי הלכו אחריו, נותנת יד לחיוש ושניאור שהשתרכו אחריהם. אחר הצהריים ארוך ומשעמם היה ושמוליק הציע להם לבוא לראות את המרכז לכלי נגינה הענק שפתחו לא רחוק מביתם. "כן אני שומעת! זה מוזיקה יפה!" קראה פתאום חיוש, עזבה לרחלי את היד ורצה במהירות לציודו של שמוליק, "מאיפה זה מגיע?" שאלה רבקי. "וואוואוואו" נעצרו כולם בהתפעלות כשהגיעו למקום. "לא הבנתי בהתחלה למה כל כך התלהבת מהמקום... עכשיו אני מבנה.. מקסים כאן!" התלהבה רחלי. הם נכנסו בשערי הבנין הענק והיפה. אלפי כלי נגינה גדולים וקטנים, מעוצבים ומרהיבים ניתלנו על הקיר ופוזרו בכל פינה בצורה יפפה, "זה המרכז הכי גדול בעולם לכלי נגינה, יש פה את כל סוגי הכלים שיש בעולם!" ידע שמוליק לספר להם את ששמע מחבריו. הילדים הסתובבו מוקסים בינות לכלים הענקיים והמעניינים, תיירים רבים

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

בספירת העומר נוהגים שלא לברך שהחיינו על פרי חדש וכו', רק בשבתות ובל"ג בעומר מברכים.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

רבקה גבירץ - גרמניה
לוי סגל - אוקריינה
דבורה שירה הלפרין - בולגריה
מושקא בוטמן - קומבודיה

עכשיו את הניגון הזה?

מכל העולם הסתובבו בבניין בין 5 הקומות, וברקע כמובן נשמעו מנגינות מיוחדות שניגנו מספר מנגנים שפוזרו על במות קטנות ברחבי הבניין כדי להנעים את

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

נוסח/סלסו



חצי יובל שנים

ועדיין לא בא?!

על השלוחים של הלמ"דים שייצאו לשליחות. בשנות המ"ם והנו"ן כבר ממש ניתן לראות איך שכמות נכבדת מהקהל מתרומם על רגליו.

ואז מגיע רגע השיא. הרב קוטלרסקי מכריז: "כל אלה שייצאו לשליחות אחרי גימל תמוז שיעמדו על רגליהם". בבת אחת רובו של הקהל נעמד על רגליו. מדובר על רגע שסוחט דמעות. הוא קורה כל שנה ותמיד מתרגש מחדש. צבא השלוחים של הרבי רק הכפיל ושילש את עצמו מאז ג' תמוז.

חצי יובל שנים!

מאיפה שלא נסתכל על זה, זה יהיה בלתי נתפס בעליל. אם חס וחלילה משיח לא יגיע עד אז והלוח שנה הגלותי יתממש במציאות אל מול עינינו. בעוד כחודשיים, בגימל בתמוז תשע"ט נציין כולנו, כל חסידי חב"ד אנ"ש והשלוחים ותלמידי התמימים בתוך כל שאר עם ישראל בעולם כולו, את יום ההילולא העשרים וחמש של הרבי שלנו.

עשרים וחמש! אתם קולטים?! חצי יובל!

זה הרי מצב אבסורדי שבלתי יעלה על הדעת וחייבים לשנות אותו. אם במשך עשרים וחמש השנים האחרונות כל מה שעשינו לא הועיל ומשיח לא הגיע, אות הוא כי עדיין לא עשינו די ועשינו מספיק בשביל לפעול את ההתגלות. חייבים לפעול בכל הכוח, לחפש עוד משהו טוב

זה קורה בכל שנה מחדש, ותמיד זה נרגש כאילו בפעם הראשונה זה קורה. אלפים רבים גודשים את האולם רחב הידיים לבאנקעט השנתי שחותם את כינוס השלוחים העולמי. רגע לפני שפוצחים כולם בריקוד הסוחף שנותן את אותותיו ומשפיע על כל השנה כולה - נעמד לצד הפודיום מנהל הכינוס וסגן יושב ראש המרכז לענייני חינוך הרב משה יהודה קוטלרסקי ועורך רול קול לכל השלוחים.

המעמד ודאי מוכר לכם מהכינוסים שלכם ילדי השלוחים במהלך השנה ואף בכינוס השלוחים. במהלך הטקס, של המבוגרים, עובר הרב קוטלרסקי מדינה אחר מדינה, בכל מקום שיש בו שלוחים, והשלוחים של אותה מדינה נעמדים על רגליהם בעת שקוראים בשם מדינתם.

לאחר שנגמר הסיבוב והרב קוטלרסקי כבר קרא את המדינות כולם, קורא הוא כי כל השלוחים שייצאו ביו"דים, השנים הראשונות, יעמדו על רגליהם (ולא יחזרו לשבת עד לאחר הריקוד...). כמה בודדים באולם, בעלי זקן צחור וישישיים, בעיקר מרוכזים בשולחנות מכובדים בסמיכות לבימת הכבוד, נעמדים על רגליהם. הקהל מוחה כפים.

בהמשך קורא הרב קוטלרסקי לכל מי שיצא לשליחות בשנות הכ"ף שיעמדו על רגליהם. כאן נעמדים כבר יותר שלוחים. עדיין מעט אבל יחסית יותר. והמספר גדל כשהוא מכריז

יעדער אורט וואס געפינען זיך". ובתרגום חופשי - מידי שנה בשנה נעשה הוא - הרבי הקודם - עוד יותר 'חי' ועוד יותר 'פעיל' ועוד יותר 'חזק' בנו ועל דינו בכל מקום.

רואים אנו כי גם לאחר הסתלקות הגוף הגשמי אין זה משפיע באמת כהוא זה על תפקוד הנשמה והרוח האמתית. בדיוק כמו שכותב אדמו"ר הזקן בשם הזוהר וכפי שאמר הרבי עצמו (הוא העיד על עצמו) על אדמו"ר הקודם במשפט הספרים.

אולם דומה כי במקרה שלנו אין אפילו כל צורך לפתוח ספרים ולצטט מתוך קדמונים בכדי להוכיח את העובדה הכול כך פשוטה הזו. הלא די להתבונן בכל מה שקרה כאן מאז ג' תמוז ועד הלום. והלא דבר הוא. כל המוסדות והארגונים של הרבי צמחו לבלי הכר. בחוש ניתן לראות, בשלל דרכים ואפיקים, כיצד עדיין מנהל הרבי את העולם ואת חסידיו בכל מקום שבו לא יהיו.

האווה הקדוש של הרבי הפך בשנים האחרונות למוקד עליה לרגל, לא רק עבור חסידי חב"ד. כי אם לכל היהודים כולם. קשה היום למצוא רגע שבו האווה יהיה ריק לגמרי מאדם. כולם מגיעים אל הרבי בכדי להיות רגע במחיצתו.

הרבי חי בתשע"ט הרבה יותר ממה שחי בתשמ"ט. בזה אין ספק לאף אחד. לא מצד זה שלאחר ההסתלקות הנשמה חיה יותר מלפני זה כמו שכתוב בזוהר. ממש לא. אותו רבי חי כאן עכשיו והרבה יותר ממקודם מצדו. זה הרבי של תשע"ט. פעיל וחזק ומשפיע הרבה יותר.

לנו מוטל התפקיד לבצע. עלינו האחריות לדאוג שהרבי ימשיך לחיות ולמשול על כל העולם כולו. בנו תלוי הדבר שג' תמוז הקרוב יצוין מתוך שמחה גדולה בשובו של הרבי אלינו, בגוף גשמי, למטה מעשרה טפחים.

בביאת משיח צדקנו!

שאפשר לעשות, נקודה נוספת שאותה ניתן לחזק, כדי שאת שנת העשרים וחמש לג' תמוז לא נציין השנה כיום הסתלקות ועצב וצער, כי אם יום של שמחה גדולה יחד עם הרבי עצמו.

עשרים וחמש שנה זה כבר יותר מידי זמן. זהו, כבר אי אפשר עוד. עד מתי רבי?

מער לעבעדיקער

באגרת כ"ז של ספר התניא, אותה כתב אדמו"ר הזקן לתושבי ארץ הקודש הנאנקים והנאנחים לאחר פטירת הרב מנחם מענדל מויטבסק, ושבה בא הוא לנחם אותם לאחר האסון הגדול שנקרה להם בדמות פטירת רבם האהוב, מצטט אדמו"ר הזקן קטע מספר הזוהר - שצדיקים לאחר פטירתם נמצאים בעולם הזה יתיר מבחיוהי, הרבה יותר ממה שהיה קודם, כפי שמאריך שם אדמו"ר הזקן בהרחבה. אגב, את האיגרת הזו נהוג לקרוא מדי שנה בבוא יום ההילולא, כחלק מהוראות הרבי ליום ההילולא יו"ד בשבט.

גם בעת משפט הספרים המפורסם והידוע, שהתרחש בשנות המ"מים בחצרות קודשנו, צעק הרבי והדגיש את הנקודה הזו ללא הרף. הגנב שלקח את הספרים טען כי הם שייכים לו מכוח ירושתו את סבו לאחר פטירתו. הרבי הסביר שאי אפשר לומר כך על הסבה כיוון שבעצם עדיין חי הוא. עד כדי כך שנשמע מהרבי בתקיפות כי "מידי שנה בשנה ווערט ער נאך מער לעבעדיקער און נאך מער שטארער און נאך מער אקטיב, בא אונז און דורך אונז אין

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

